

Оно што је бивши председник Хрватске претио да ће постићи силом, актуелни бошњачки члан Председништва БиХ намерава да докрајчи дипломатијом! Обојица су нанишанили исти циљ, Стипе Месић га је назвао - коридором у Посавини, а Харис Силајџић - монополом Бања Луке на однос БиХ са Београдом!

Сновиђење Загреба и Сарајева да за званичну Србију Бања Луку претворе у далеко иностранство и тако коначно уклоне најпозванијег заштитника Републике Српске – одавно су постала политички евергрин, али је најновија песма српског председника Бориса Тадића и неочекивана и застрашујућа! Бар у ушима западнодринских Срба.

Када је средином јануара пред хрватским новинарима Месић изразио спремност да у случају расписивања референдума у Републици Српској пошаље војску на коридор и тако спречи било какву везу Бања Луке и Београда, Тадић је на тренутак заборавио на камере и фотоапарате, намрштио обрве, отишао у Брисел да се пожали Ки Муну на злочестог Стипицу и цело време понављао да подржава Милорада Додика и Дејтонски споразум. Загреб и Сарајево називали су га „новим Милошевићем“ и „сепаратистичким другом разулареног премијера“, а Република Српска је могла мирније да спава. Данас, када Харис Силајџић, осокољен Резолуцијом о Сребреници и Истанбулском декларацијом, на сва звона објављује како је дошао крај специјалним везама Србије и Републике Српске, односно како ће убудуће сви путеви из Београда водити искључиво ка Сарајеву, Тадић се ућутао. Бошњачка и хрватска штампа слави га као „балканског шармера“, „политичког супермена“ и „љубимца светских центара моћи“, док Република Српска не може да верује шта ју је снашло!?

Слична неверица и масовна потиштеност владали су и 1994. године, након што је Милошевић увео ембарго на Дрини, једним делом под притисцима међународне заједнице, али и као казну због непослушности тадашњег паљанског руководства. Нема сумње да је и Тадићево окретање леђа Републици Српској изнуђено западном политиком штапа и шаргарепе, али је велом тајне обавијен списак „грешака“ Додика и бањалучке власти. Да ли је Београду дојадила прича о одбрани Дејтонског споразума као једине гаранције опстанка сународника из комшилука, као што му је ономад био пун куфер мировних мапа и процената о којима су гуслали Карацић и Младић? Да ли је Тадићу дојадио Додик јер му квари имиџ у свету и смара га страсном љубављу према матици, као што је својевремено и Милошевић отресао тврдоглаве "босанске букве"?

Како било, Бања Луку је у најнезгодније време снашла горка и отрежњујућа истина да на листи приоритета Бориса Тадића није најважнија Република Српска, није ни Косово, чак ни – Борис Тадић! Ради се, заправо, о погубној и хроничној српској уобразиљи како је, промовишући властити лик и дело, могуће шармирати противнике и избавити се од зла.

Наравно, сулудо је и помислити да је Тадић шармом из Силајџића истерао ђавола и да је дотични по повратку из Турске окренуо лист и престао да презире Србе и Републику Српску. Најгрлатијег протагонисту бошњачких ратних циљева уопште и не занимају лепа Борис и Србија, осим да се држе што даље од "целовите и недељиве" БиХ. Силајџић има сасвим јасан план и од њега не одступа ни педља: –укидање ентитета и спровођење политике један човек-један глас који у БиХ значи потпуну муслиманску доминацију. Силајџић спада у ону категорију политичара којима се на лицу могу да прочитају исходи преговора иза затворених врата. Као ретко када, он је ових дана толико насмејан и задовољан да је најавио и нову кандидатуру за Председништво БиХ „јер мора да доврши започети посао“. Што се њега тиче, Тадић може (само) да се слика и скупља новинске исечке! До истанбулског самита чинило се да је Харис Силајџић политичка прошлост, проказана и изанђала фигура чији опстанак на политичкој сцени понајбоље сведочи о судбоноској важности очувања Републике Српске, а његов радикализам као права илустрација друштвене подељености БиХ. Не само да га је Борис Тадић вратио у живот, већ му је и дао прилику о којој овај машта две деценије.

С друге стране, ожалошћени Милорад Додик и остављена Бања Лука овај пут морају брзо да подигну главу и покажу да ли је Република Српска 9. јануара (када је обележила 18. годишњицу постојања) заиста постала политички пунолетна?! То значи да и у оваквим околностима сачува стабилан однос са званичним Београдом, али да једном заувек схвати како једини поуздан ослонац мора да тражи искључиво у властитим потенцијалима, јача изнутра, стварајући нове савезнике и проширујући алтернативе. Србија је увек била и заувек ће остати њена старија сестра, ни метар даља ни ближа, искушавајући је својом љубављу и својим заблудама.